

[Pürschel.]

sættelsen. Jeg gjorde herom nogle Bemærkninger ved første Behandling, og jeg har senere talt med en af Ministeriets overordnede Embedsmænd og har Grund til at vente, at Oversættelsen vil blive taget op til Revision, inden den optrykkes i Lovtidende. Der findes i Oversættelsen Ting, der sprogligt er saa umulige, at de ikke bør staa i Dansk Lovtidende, skønt jeg indrømmer, at denne Tidendes Papir ogsaa i denne, men ikke blot i denne, Henseende har vist sig at være i Besiddelse af et Taalmod, der sætter dette Papir i Rang med de allermost udmærkede Papirer. Jeg henstiller til den højtærede Udenrigsminister og Ministeriets højeste Embedsmænd, at der ofres endnu en Draabe aandelig Sved til de Mængder, der utvivlsomt allerede rinder under Løsningen af den — som det maa erkendes — ingeniunde lette Opgave at oversætte strengt juridisk rigtigt og dog paa forstaaeligt Dansk. Jeg siger *forstaaeligt*, ikke med Henblik paa denne Oversættelse, men med Henblik paa tidligere, af hvilke en oprindelig var optaget ordret i Betænkningen, og det Stykke, der var optaget, var sprogligt i den Grad paa Trods af alle danske Sproglove, at det kostede mig fire anspændte Gennemlæsninger overhovedet at faa fastslaaet, at der var Mening i det. Nu er det omskrevet, men det staaar altsaa i Lovtidende i denne, jeg tør sige for almindelige Mennesker kun ved et anstrengt Hjernearbejde tilgængelige Form.

Jeg har under disse Bemærkninger forudsat, at der intet er til Hinder for, at Ministeriet gennemgaar og retter den Oversættelse, der er forelagt Rigsdagen. Den Bemyndigelse, Ministeriet søger og faar, hviler jo paa Originalteksten, Fransk og Engelsk, medens Oversættelsen kun er at opfatte som et Bilag, og jeg beder den højtærede Udenrigsminister bekræfte eller afkræfte denne Opfattelse; jeg haaber paa Bekræftelse.

Endnu vil jeg bemærke, at jeg meget gerne havde set, at man i Betænkningen havde nævnt Navnet paa den Mand i Udenrigsministeriet — jeg tror, det er Fuldmægtig Bech —, der har hjulpet Udvalget med Betænkningens Affattelse. Jeg gør det ud fra den Opfattelse, at de, der gør et Arbejde, ogsaa bør have Anerkendelse for det.

Dernæst vil jeg med Hensyn til Sagens Realitet bemærke, at man fra konservativ Side ingeniunde underkender Vægten af de principielle Betragtninger, som har faaet en

Række andre Magter til ikke at tiltræde Kapitel III. Klarest kommer disse Betæneligheder frem i det, der i Redegørelsen er anført fra de finske og navnlig fra de hollandske Forhandlinger — det findes Side 9. Det hollandske Flertals Opfattelse,

„at i Betragtning af den almindelige Tilbøjelighed hos Voldgiftsmænd til et Kompromis vil der altid hos en Voldgiftsdommer være en Tendens til, til en vis Grad, at imødekomme et fremsat Krav,“

er utvivlsomt rigtig, og at en saadan Tendens kunde være ubehagelig for Danmark i visse Forhold, og vist ikke alt for fjern liggende Forhold, tror jeg, man maa erkende. Imidlertid vilde jo et Forbehold overfor Kapitlet fra Danmarks Side betyde et Brud paa den Linie, stræbende efter de forbeholdsløse Voldgiftstraktater, som i en lang Aarrække har været Danmarks. Saa vidt mig bekendt er det aldrig fra Danmarks Side, at Betænelighederne eller Ønsker om Begrænsning i en eller anden Retning er kommet til Orde. Da de fornævnte principielle Betæneligheder jo alle Dage har haft Gyldighed og formentlig til enhver Tid har maattet frembyde sig for de skiftende Regeringer og Rigsdage, maa det antages, at Danmark for sit Vedkommende en Gang for alle og for længst har gjort op med dette og ment, at Ulempen herved er saa underordnet, at den opvejes af den Fordel, det er i ethvert Tilfælde af Meningforskel med en anden Stat, som ikke løses ad diplomatisk Vej, at kunne faa Sagen afgjort ad Rettens, Forligets eller Voldgiftens Vej. Jeg er ikke helt sikker paa, at denne Opfattelse er rigtig, men jeg erkender, at en saa fast lagt Linie som den, her er Tale om, ikke bør forlades alene paa Grundlag af en fornyet teoretisk Overvejelse paa et i og for sig uforandret Grundlag, og derfor har jeg ment at kunne tilraade det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, som et Led i hele Udviklingen at tiltræde, at Danmark uden Forbehold medundertegner denne Generalakt.

Der er i Udvalgsbetænkningen givet en udførlig Oversigt over den historiske Udvikling paa dette Omraade. Jeg har, ligesom flere andre Udvalgsmedlemmer, interesseret mig for, at denne Fremstilling overhovedet blev givet, og jeg er desværre for sent kommet i Tanker om, at den vilde have vundet i Værdi, hvis det havde været oplyst, i hvor mange Tilfælde dette Traktatsystem for Danmarks Vedkommende har været af praktisk Værdi, i hvor mange Tilfælde vi har indbragt Sager til Afgørelse